

Ἔνας ἄνθρωπος πέθανε ἀργά, εἰρηνικά
κι' οἱ δικοί του δὲν ξέρανε ποῦ νὰ τὸν μεταφέρουν
στὸ νεκροταφεῖο, γιὰ τοὺς κήπους ; — γιὰτὶ
ἦταν ἄνοιξις.

Οἱ καμπάνες χτυπήσανε
κι' οἱ ἤχοι τους μείνανε γιὰ τὸν Θεό... .

B. ΜΕΣΟΛΛΟΓΓΙΤΗΣ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΗΡΘΕ, σὰν κάτι πὸν κανεῖς δὲν τὸ περίμενε
σὰν κάτι... , πὸν σοῦ φέρνει κάποιους τρόμους·
κι' εὐθύς, τ' ἀρώματά της πλημμυρίσανε
τὶς κάμαρες... τὶς σέρες. . . καὶ τοὺς δρόμους!... .

Μελαχροινή, μὲ κάτι ἀλλόκοτο σὰ μάτια της,
κι' ἓνα παράξενο στὸ μίλημα κρεσσέντο,
φάνταζε μέσα στὴν πρωτότυπη τουαλέτα της
σὰν κάποια Παναγία τοῦ Τιντορέτο!... .

— Τὸ «Μυθιστόρημά» της, ἀπὸ τῆς ἀφίξεως
τὴν ὥρα, συνεγραφέηκε θυελλῶδες·

— (τὸ παρελθόν της, ὑπονοούμενο, κι' ἀβέβαιο,
τῆς πρόσθετ' ἓνα φόντο... μυστηριῶδες!... .) —

— Κι' ἐν πρώτοις, κάποιες ὑποπίτες χειρονομίες της
συνοδευόμενες μ' ἐκστάσεως πόζες,
κι' ὕστερα οἱ τόσον ἐξεζητημένες περιπέτειες
σὰ Καζινό... μέσ' στ' αὐτοκίνητα... σὶς λόζες!... .

... Κι' ἀκόμα, κάποια σύθαμπ' ἀπογεύματα,
σ' ἓνα φωτιέγ γυρμένη στὴ βεράντα,
πὸν ὡς ξένη ἀπὸ τὸ περιβάλλον, βυθιζότανε
στοῦ Νεχομπρᾶ κάποιο ρωμάντζο πάντα!... .

... Καὶ τὸ «Φινάλε», σ' ἓνα τραῖνο... κάποιο σούρουπο,
μὲ μιὰ ἀμυδρὴ στὸ πρόσωπό της λύπη,
πὸν χάθηκε πρὸς τὰ καινούργια πεπρωμένα της,
παρόμοια... μὲ τὴν «Παναγία τῶν Σλήπιν!... .»

— Κι' ἐγώ, πὸν μὲ τῆς σκέψεως τὸ μονόπλανο γυρνῶ
σὶς ἀχανεῖς τῶν ἀναμνήσεων σάλες,
χαράζω τῶρα στὸ καρνὲ τῶν ἐντυπώσεων:
«ΕΚΕΙΝΗ... πὸν δὲν ἦταν ΣΑΝ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ!... .»

ΜΙΑ ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στήν πλάξ μιᾶς Λουτροπόλεως τὴ συνήνητησα,
μὲ κάποια ντάμ-ντὲ-κομπανὶ σὴν πάντα
κι' ἀπρὲ-σουπέ, κι' ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων,
τῆς ἐσουστήθην σ' ἐνὸς «Πάλλας» τὴ βεράντα!...

Μιλήσαμε ἀρκετὰ γιὰ πράγματ' ἄσκοπα,
χωρὶς καμιά ἀπολύτως σημασία
καὶ κάπου-κάπου, δῆθεν ἀκουσίως μας,
λέγμε καὶ καμιά παραδοξολογία!...

Κι' ὅμως, ἐνόσω γιὰ τὸν ἔρωτα δὲν εἶπαμε
μῆτε κουβέντα, κι' ἐχωρίσαμε σὰν φίλοι,
τᾶλλο τὸ βράδυ, παραδόξως πως, παράφορα,
σὲ μὰ ντορμέζα, ἐνώσαμε τὰ χεῖλη!...

...Κι' ὕστερα, σὲ μιὰν ἀμμουδιά, πὸν ἐκείνη δλόγυμνη
φάνταζε σὰν ἀνθὸς ἐξαίσιου κρῖνον,
στοῦ πόθου τὴ νιοβάνα ναρκωθήκαμε,
ρουφῶντας τὸ χασὶς τῆς Πανσελήνου!

— Κι' ἔπειτα... Δυστυχῶς δὲν ἔχει πλέον «Ἐπειτα»...!
τὴν ἄλλη μέρα... ἐξαφανίστηκ' αἰφνιδίως...

— Κι' ἐγώ, πὸν μούχαν κάνει τότε τόση ἐντύπωση
τὰ σμαραγδένια μάτια της, κι' ἰδίως

οἱ τόσον ἐξεζητημένες πόζες της,
σὰν μιᾶς Μπριγκίτας Χέλμ ὁμοίωμά της,
ἀφερώωνω τώρα τὸ τραγούδι μου σ' αὐτήν, σ' ΑΥΤΗΝ
πὸν μῆτε κάν θυμᾶμαι τ' ὄνομά της!...

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ